

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน

เหตุผล

โดยที่ในปัจจุบันเทคโนโลยีทางการเงิน (Financial Technology) มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว และมีศักยภาพที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบการเงินและเศรษฐกิจได้อย่างก้าวกระโดด อำนาจความสะดวกแก่การประกอบธุรกิจ เพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และสามารถผลักดันประเทศให้เข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ อย่างไรก็ตาม อุปสรรคสำคัญในการนำเทคโนโลยีทางการเงินมาใช้และพัฒนาต่อยอดในประเทศไทยได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ คือ กฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการประกอบธุรกิจและการทำธุรกรรมด้วยวิธีการทางดิจิทัล และยังเพิ่มต้นทุนทางเศรษฐกิจโดยไม่จำเป็น อีกทั้ง บทบัญญัติกฎหมายบางประการได้กำหนดหน้าที่ให้กับผู้ให้บริการทางการเงินต้องดำเนินการตรวจสอบข้อมูล พิสูจน์ตัวตนของผู้ทำธุรกรรมกับผู้ให้บริการทางการเงิน เพื่อประโยชน์ต่อการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน อาชญากรรมร้ายแรง หรือการรักษาความมั่นคงของประเทศอันเป็นการดำเนินการเพื่อประโยชน์สาธารณะ แต่การได้มาซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นไปได้ยากและสร้างต้นทุนในการดำเนินธุรกิจของผู้ต้องปฏิบัติตาม นอกจากนี้ ยังมีอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลที่สามารถนำมาวิเคราะห์ วิจัย และพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อให้เข้าถึงและตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง รวมทั้งเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ โดยข้อมูลเหล่านี้บางส่วนอยู่ในความครอบครองของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ ซึ่งในบางกรณีมีข้อจำกัดในการเข้าถึงหรือการให้ข้อมูล ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน ดังนั้น เพื่อแก้ไขอุปสรรคดังกล่าว สมควรมีกฎหมายเฉพาะเพื่ออำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ (ease of doing business) ตลอดจนการทำธุรกรรมด้วยวิธีการทางดิจิทัล เพื่อประโยชน์ในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ วิจัย พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ เพื่อเป็นการส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน

เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินได้อย่างทั่วถึง และเพื่อลดต้นทุนในการทำธุรกรรมทางการเงินโดยรวมของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๐
ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่บัญญัติไว้แล้ว
ในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ให้บริการทางการเงิน” หมายความว่า

(๑) สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน
(๒) สถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น
(๓) ผู้ที่ประกอบการในธุรกิจประเภทซึ่งอยู่ภายใต้กำกับของคณะกรรมการกำกับ
หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คณะกรรมการกำกับตลาดทุน หรือสำนักงานคณะกรรมการกำกับ
หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ภายใต้กฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ กฎหมาย
ว่าด้วยสัญญาซื้อขายล่วงหน้า และกฎหมายว่าด้วยทรัสต์เพื่อธุรกรรมในตลาดทุน

(๔) ผู้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตและนายหน้าประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วย
ประกันชีวิต

(๕) ผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและนายหน้าประกันวินาศภัยตามกฎหมาย
ว่าด้วยประกันวินาศภัย

(๖) ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วย
การควบคุมดูแลธุรกิจบริการการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์

(๗) ผู้ที่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานกำกับดูแลให้ทดสอบนวัตกรรมกับลูกค้าจริง
(regulatory sandbox)

(๘) บุคคลอื่นตามที่คณะกรรมการจะประกาศกำหนด

“ผู้ให้บริการด้านเทคโนโลยี” หมายความว่า บุคคลที่ให้บริการพัฒนาเทคโนโลยี
เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพบริการทางการเงิน

“ข้อมูล” หมายความว่า สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราว ข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือ
สิ่งใด ๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ
และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย
ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้
ปรากฏได้

“ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์” หมายความว่า ข้อมูลที่ได้สร้าง ส่ง รับ เก็บรักษาหรือประมวลผลด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น วิธีการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โทรเลข โทรศัพท์ หรือโทรสาร

“ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงการระบุเฉพาะชื่อ ตำแหน่ง สถานที่ทำงาน หรือที่อยู่ทางธุรกิจ และข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

“เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า บุคคลที่ถูกระบุในข้อมูลส่วนบุคคล

“ผู้ควบคุมข้อมูล” หมายความว่า บุคคลธรรมดา คณะบุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งทำหน้าที่ควบคุมดูแลการประมวลผลข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้บริการด้านเทคโนโลยี

“การปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูล” หมายความว่า กระบวนการหรือวิธีการใด ๆ ที่ทำให้ข้อมูลไม่สามารถนำมาใช้ระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลได้

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“หน่วยงานกำกับดูแล” หมายความว่า ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย และหน่วยงานกำกับดูแลผู้ให้บริการทางการเงินอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

คณะกรรมการ

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน ประกอบด้วย

(๑) นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธาน
กรรมการ

(๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ
และสังคม ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย
เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เลขาธิการคณะกรรมการ
กำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ผู้อำนวยการสำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์
(องค์การมหาชน)

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินห้าคน ซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจาก
ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านเทคโนโลยี และด้านการเงิน
อย่างน้อยด้านละหนึ่งคน หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องและเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจ
ด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ คณะกรรมการ
อาจมีมติให้เชิญ รัฐมนตรีหรือหัวหน้าส่วนราชการที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับเรื่องที่จะพิจารณา
ให้เข้าร่วมประชุมเป็นครั้งคราวในฐานะกรรมการเฉพาะกิจด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นนั้น ให้ผู้ที่ได้รับเชิญ
และมาประชุมมีฐานะเป็นกรรมการตามวรรคหนึ่งสำหรับวาระการประชุมที่ได้รับเชิญนั้น

ให้ผู้อำนวยความสะดวกสำนักงานเศรษฐกิจการคลังเป็นกรรมการและเลขานุการ และอาจ
แต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็น

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังปฏิบัติหน้าที่เป็นหน่วยงานธุรการของคณะกรรมการ

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม
ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) อายุไม่เกินเจ็ดสิบปี

(๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

(๔) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น
กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งบริหารในพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่
ในพรรคการเมือง

(๖) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการหรือถูกพักงาน หรือถูกสั่งให้ออกจาก
ราชการหรือออกจากงานไว้ก่อน

(๗) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือ
รัฐวิสาหกิจเพราะกระทำผิดวินัย

(๘) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๙) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เพราะร่ำรวยผิดปกติ

มาตรา ๘ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ให้นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ภายในหกสิบวัน ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการที่ได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๙ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗

(๔) นายกรัฐมนตรีให้ออกจากตำแหน่งเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้คณะกรรมการดำเนินการต่อไปได้ โดยให้ถือว่า คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ และให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการแทนภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ตำแหน่งกรรมการว่างลง และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงสามสิบวัน จะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ รวมทั้งจัดทำแผนส่งเสริมการประกอบธุรกิจด้วยเทคโนโลยีทางการเงิน

(๒) ออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือข้อกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) วินิจฉัยปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้

(๔) ออกแนวปฏิบัติเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ

(๖) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๒ การประชุมของคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และอนุกรรมการได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๒

การอำนวยความสะดวกในการทำธุรกรรมเกี่ยวกับการเงินการลงทุน

การเข้าถึงข้อมูลและการพัฒนาเทคโนโลยีทางการเงิน

มาตรา ๑๕ การทำธุรกรรมดังต่อไปนี้ หากได้ทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ และได้ดำเนินการด้วยวิธีการและเทคโนโลยีที่มีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ รูปแบบ และเงื่อนไขตามที่คณะกรรมการกำหนด ให้ถือว่าชอบด้วยกฎหมาย และมีผลเช่นเดียวกับการทำธุรกรรมตามแบบและวิธีการที่บัญญัติไว้ในกฎหมายนั้น ๆ และห้ามมิให้ปฏิเสธการรับฟังข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือการใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการพิจารณาตามกฎหมาย ทั้งในคดีแพ่ง คดีอาญา หรือคดีอื่นใดเพียงเพราะว่าเป็นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์

(๑) ธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน

(๒) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินของรัฐที่มี
กฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น

(๓) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจตามกฎหมายว่าด้วยระบบการชำระ
เงิน

(๔) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจของผู้ที่ประกอบการในธุรกิจประเภท
ซึ่งอยู่ภายใต้กำกับของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คณะกรรมการกำกับ
ตลาดทุน หรือสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ภายใต้กฎหมายว่าด้วย
หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ กฎหมายว่าด้วยสัญญาซื้อขายล่วงหน้า และกฎหมายว่าด้วยทรัสต์
เพื่อธุรกรรมในตลาดทุน

(๕) ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วย
การประกันชีวิต การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย และ
ธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัย
จากรถ

(๖) การจองซื้อหลักทรัพย์ การออกใบหลักทรัพย์ การส่งมอบหลักทรัพย์
การจัดทำทะเบียน การซื้อขายและการโอนหลักทรัพย์ ตลอดจนการจำหน่ายและการบังคับจำหน่าย
หลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และกฎหมาย
ว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๗) การมอบฉันทะให้บุคคลอื่นเข้าประชุมและออกเสียงแทนผู้ถือหลักทรัพย์
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และกฎหมายว่าด้วย
หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๘) การเรียกประชุม การประชุมผู้ถือหลักทรัพย์ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์
และการออกเสียงลงคะแนนทางอิเล็กทรอนิกส์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
กฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

(๙) ธุรกิจเกี่ยวกับการเงินการลงทุนอื่นที่คณะกรรมการประกาศกำหนด
ทั้งนี้ ธุรกรรมตามมาตรานี้ให้หมายความถึง การกระทำใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรม
ในทางแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ให้บริการทางการเงินต้องดำเนินการใด ๆ
เพื่อจัดให้ผู้ใช้บริการแสดงตนหรือดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ใช้บริการของ
ผู้ให้บริการทางการเงิน หรือยืนยันข้อเท็จจริงใด ๆ ของผู้ใช้บริการ หรือการตรวจสอบคุณสมบัติ
และลักษณะต้องห้ามหรือเงื่อนไขที่เกี่ยวกับการทำธุรกรรมที่ผู้ให้บริการทางการเงินต้องดำเนินการ
ตามกฎหมาย และหากข้อมูลที่ช่วยในการตรวจสอบยืนยันเหล่านั้นอยู่ในความครอบครองของ

หน่วยงานของรัฐ ให้หน่วยงานของรัฐนั้น มีหน้าที่ทำให้ผู้ให้บริการทางการเงินสามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าว

ประเภทข้อมูล แหล่งที่มาของข้อมูล และการเข้าถึงข้อมูลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ รูปแบบ และเงื่อนไขตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๗ การแสดงตนหรือดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการทางการเงินตามมาตรา ๑๖ นอกจากจะดำเนินการโดยการแสดงตนต่อหน้าผู้ให้บริการทางการเงินแล้ว หากทำในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์หรือใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้ดำเนินการด้วยเทคโนโลยีที่มีคุณสมบัติตามที่คณะกรรมการกำหนด แม้มิได้แสดงตนต่อหน้าผู้ให้บริการทางการเงินก็ให้มีผลเช่นเดียวกับการแสดงตนหรือดำเนินการตรวจสอบเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการทางการเงินตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

มาตรา ๑๘ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเทคโนโลยีทางการเงิน ผู้ให้บริการทางการเงินหรือผู้ให้บริการด้านเทคโนโลยีใดประสงค์ที่จะใช้ข้อมูลที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มีกฎหมายกำหนดห้ามมิให้เปิดเผย ผู้ให้บริการทางการเงินหรือผู้ให้บริการด้านเทคโนโลยีนั้นอาจขอข้อมูลที่มีลักษณะตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และมีการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลแล้วจากหน่วยงานของรัฐที่ครอบครองข้อมูลดังกล่าวได้ และให้หน่วยงานของรัฐปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลก่อนดำเนินการเปิดเผยข้อมูลนั้นในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข รูปแบบ ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

เมื่อหน่วยงานของรัฐได้เปิดเผยข้อมูลตามวรรคหนึ่งโดยปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลที่คณะกรรมการประกาศกำหนดแล้ว หรือมอบหมายให้ผู้ที่อยู่ในรายชื่อที่คณะกรรมการยอมรับมาตรฐานการดำเนินการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลเป็นผู้ปกปิดข้อมูลก่อนเปิดเผยแทนตน ให้ถือว่าการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวสามารถทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

การปกปิดข้อมูลตามวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับกรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่หน่วยงานของรัฐเปิดเผยโดยมีกฎหมายกำหนดให้สามารถกระทำได้

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่า ข้อมูลที่หน่วยงานของรัฐได้รับคำขอให้เปิดเผยตามมาตรา ๑๘ แม้ปกปิดตัวตนแล้ว มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ ให้หน่วยงานของรัฐทำความเห็นเสนอไปยังคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้ถือเป็นที่สุด

(๑) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคง

(๒) การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้

(ก) การเปิดเผยข้อมูลที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้หน่วยงานของรัฐนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือบุคคลอื่นใดประสงค์จะเปิดเผยข้อมูลในความครอบครองของตนที่มีได้มีกฎหมายกำหนดห้ามมิให้เปิดเผยและได้มีการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลแล้ว ให้สามารถกระทำได้ โดยให้นำความในมาตรา ๑๘ วรรคสอง และวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ การส่งข้อมูลให้ผู้ทำหน้าที่ปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลซึ่งอยู่ในรายชื่อที่คณะกรรมการยอมรับมาตรฐานการดำเนินการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูล สามารถทำได้

มาตรา ๒๒ หน่วยงานของรัฐอาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ให้บริการทางการเงินหรือผู้ให้บริการด้านเทคโนโลยีที่ขอข้อมูลจากหน่วยงานของรัฐนั้นได้ตามสมควรหากการให้ข้อมูลนั้นมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา ๑๖ ทั้งนี้ คณะกรรมการอาจกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ได้

มาตรา ๒๓ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใด ๆ กับข้อมูลซึ่งทำการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลแล้ว เพื่อให้สามารถระบุตัวตนของบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อมูลนั้นได้ เว้นแต่ผู้นั้นเป็นผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือกระทำโดยสุจริต

มาตรา ๒๔ เมื่อมีหลักฐานโดยชัดแจ้งว่าผู้ใดกระทำหรือจะกระทำการใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนตามมาตรา ๒๓ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมีสิทธิดังต่อไปนี้

- (๑) ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้นั้นระงับหรือละเว้นการกระทำเป็นการชั่วคราว และ
 - (๒) ฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งห้ามมิให้ผู้นั้นละเมิด ข้อมูลส่วนบุคคล และฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลได้
- การใช้สิทธิตาม (๑) อาจกระทำได้ก่อนการฟ้องคดีตาม (๒)

มาตรา ๒๕ ในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเมื่อมีการฟ้องคดีตามมาตรา ๒๔ (๒) ศาลมีอำนาจกำหนดตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- (๑) นอกจากกำหนดค่าสินไหมทดแทนเฉพาะในความเสียหายที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลคืนผลประโยชน์ที่ได้จาก หรือเนื่องจากการละเมิด โดยคิดรวมเข้าไปในค่าสินไหมทดแทนได้

(๒) ในกรณีที่ไม่อาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนตาม (๑) ได้ ให้ศาลกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร

(๓) ในกรณีที่มีปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล เป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เพื่อกลั่นแกล้ง หรือเพื่อหาประโยชน์โดยมิชอบ ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ละเมิดจ่ายค่าสินไหมทดแทนเพื่อการลงโทษเพิ่มขึ้นจากจำนวนที่ศาลกำหนดตาม (๑) หรือ (๒) ได้ แต่ต้องไม่เกินสองเท่าของค่าสินไหมทดแทนตาม (๑) หรือ (๒)

หมวด ๓

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๖ ผู้ใดที่ได้ข้อมูลตามมาตรา ๑๖ นำข้อมูลไปใช้นอกเหนือจากวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๑๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๒๗ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือผู้ดำเนินการปกปิดตัวตนของเจ้าของข้อมูลใดเปิดเผยข้อมูลโดยทุจริตและมีได้ปกปิดข้อมูลตามมาตรฐานจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นสามารถระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลได้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท

มาตรา ๒๘ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๑ และเปิดเผยแก่บุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การเปิดเผยในกรณี ดังต่อไปนี้

- (๑) การเปิดเผยตามหน้าที่หรือเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวนหรือการพิจารณาคดี
- (๒) การเปิดเผยเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) การเปิดเผยแก่ผู้สอบบัญชีของผู้ให้บริการทางการเงิน หรือหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับผู้ให้บริการทางการเงินนั้น
- (๔) การเปิดเผยข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานในประเทศและต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับผู้ให้บริการทางการเงิน ตามข้อตกลงที่มีระหว่างกัน
- (๕) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฐานะการดำเนินงานของผู้ให้บริการทางการเงินนั้น
- (๖) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือหรือความเสี่ยงประกอบการให้บริการทางการเงิน

(๗) การเปิดเผยข้อมูลของผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการทางการเงิน ที่ถูกเปิดเผยต่อสาธารณชนแล้ว

(๘) การเปิดเผยข้อมูลของผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการทางการเงิน ซึ่งผู้บริการดังกล่าวให้ความยินยอมแล้ว

(๙) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๑๐) การเปิดเผยที่มีกฎหมายอื่นกำหนดให้ทำได้

(๑๑) การเปิดเผยด้วยเหตุอื่นใดตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๙ ผู้ใดกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองเท่าของผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น แต่ไม่ต่ำกว่าห้าแสนบาท

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการ หรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการ หรือการกระทำและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย

มาตรา ๓๑ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัตินี้โดยสุจริต ได้รับยกเว้นความรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๓๒ ในระหว่างที่ยังไม่มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่มีอยู่

มาตรา ๓๓ ให้คณะกรรมการจัดให้มีหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๘ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดมีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อมูลตามมาตรา ๑๖ หรือมาตรา ๑๘ แต่ยังไม่มีความพร้อมในการดำเนินการดังกล่าว ให้หน่วยงานของรัฐแจ้งและเสนอ

แผนเตรียมความพร้อมต่อคณะกรรมการภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับและให้คณะกรรมการมีอำนาจผ่อนผันแนวปฏิบัติเป็นการชั่วคราว

ผู้รับสนองพระราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี